

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **V. N., nar. X.**, bytem B., N. p. 1125, zastoupen JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou v Praze 2, Francouzská 4, proti žalovanému: **Policejní prezídium České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2013, č. j. PPR-19965-3/ČJ-2012-990450US,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 19. 2. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 15. 1. 2013, č. j. PPR- 19965-3/ČJ-2012-990450US, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-134197-41/ČJ-2011-01011Z, jímž podle § 9 odst. 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění pozdějších předpisů, jímž byla zamítnuta jeho žádost ze dne 21. 9. 2011 o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A“ – samopal, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318 – ke sběratelským účelům.

Rozhodnutím Krajského ředitelství PČR, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál v Benešově, ze dne 14. 12. 2011, č. j. KRPS-134197-41/ČJ-2011-0101IZ, byla zamítnuta žádost účastníka řízení o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - samopal, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318, ke sběratelským účelům.

Rozhodnutím o odvolání Policejního prezidia České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 22. 3. 2012, č. j. PPR-6290-4/ČJ-2012-0099US, bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Následně rozhodnutím Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-134197-41/ČJ-2011-0101IZ, byla opět zamítnuta žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A.

Poté žalobou napadeným rozhodnutím Policejního prezidia České republiky, ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 15. 1. 2013, č. j. PPR-18965-3/ČJ-2012-990450US bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, neboť podle názoru žalovaného nejsou u žadatele kumulativně splněna zákonná kritéria pro udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie A - samopalu, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62 x 25, v. č. MD4318, a to že žadatel, který je držitelem zbrojního průkazu, provádí sběratelskou nebo muzejní činnost a udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti. Žalovaný oproti správnímu orgánu prvního stupně u žadatele neshledal naplnění zákonného kritéria provádění sběratelské činnosti.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že obě rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem a že jimi byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně nezpochybňuje provádění sběratelské činnosti, když výslovně uvedl, že "zbraň má ze sběratelského hlediska technicko-historický význam. Do stejné sbírkové kategorie má účastník řízení ve vlastnictví zbraně, jejichž výčet uvádí".

Žalobce nesouhlasí s negativními posouzeními některých zbraní ve smyslu k jejich vztahu k sběratelskému záměru žalobce, jak je provedl správní orgán prvního stupně. Nicméně podle něj správní orgán prvního stupně uznal, že zbraň, pro níž le žádáno o udělení výjimky, má souvislost se sbírkou vytvářenou žalobcem. Podle žalobce tak jednoznačně z jeho strany došlo k naplnění zákonného kritéria výkonu sběratelství jak v obecně rovině, tak v rovině subjektivního záměru žalobce.

Žalobce odmítal hodnocení žalovaného, který označil sběratelský záměr žalobce za tak široce pojatý, že "pokud by byl akceptován jako podklad pro udělení výjimky, bylo by možné ze strany účastníka řízení požadovat udělení výjimky na jakoukoliv zbraň kategorie A včetně leteckých bomb, torpéd, min, raket, tanků, děl a dalších zbraní, které byly v průběhu druhé světové války užity v bojovém nasazení." (strana 11).

Žalobce namítal, že žalovaný de facto zcela neguje primárně právo jakéhokoliv účastníka řízení provádět sběratelskou činnost k záměru a v rozsahu, který účastník řízení "prostě chce" a dále pak možnost soukromé sbírky, která jakkoliv nebude třeba tak komplexní jako sbírka provedená profesionálním vojenským historickým ústavem, bude sbírkou časově a věcně související.

Žalobce namítal, že došlo k překročení mezí správního uvážení ve vztahu k hodnocení zákonného kritéria neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti. Správní orgán prvního stupně vzal jako relevantní důkaz k otázce bezpečnosti a veřejného pořádku v potaz pouze zprávu Policie ČR, z níž vyplývá, že za sledované období od 1. 1. do 31. 10. 2011 došlo k nárůstu trestné činnosti oproti roku 2010 o 176 trestných činů z toho u násilných o 23 trestných činů a u trestné činnosti na úseku přestupků o 4124 přestupků, dále pak zprávu o počtu spáchaných trestných činů se zbraní za sledované období a dále pak zprávu o přestupcích na úseku města Benešov za období od 1. 1. 2011 do 1. 6. 2011 a 1. 1. 2012 do 1. 6. 2012. K daným důkazům pak dovedl vzestupnou tendenci trestné činnosti páchané se zbraněmi, jakož i nárůst počtu přestupků proti veřejnému pořádku, což dle něho zvyšuje bezpečnostní riziko a možnost ohrožení veřejného pořádku v případě udělení výjimky žalobci. Návrh důkazu provedením osobní kontroly existence doložených a presentovaných zbraní, jejich zabezpečení a uložení, včetně všech doplňků a příslušenství (sbírky) pak správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil (návrh však nebyl zamítnut). Takovýto postup akceptovaný odvolacím správním orgánem je dle navrhovatele rovněž v rozporu s právními předpisy

Žalobce namítal, že žalovaný překročil meze správního uvážení a poukazoval na právní názor Ministerstva vnitra vyslovený v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010, č. j. MV-106192-3/OBP-2010, který má plně korespondovat s tvrzením žalobce. Poukázal i na Doporučení Rady ministrů Rady Evropy č. (80) 2, týkající se výkonu správního uvážení správními orgány, které upravuje řadu požadavků na výkon správního uvážení (zákaz sledovat jiný účel než ten, pro který byla diskreční pravomoc stanovena; objektivnost a nestrannost; rovnost a zákaz diskriminace; proporcionalita mezi negativními dopady rozhodnutí na práva, svobody a zájmy osoby, a sledovaným účelem), jakož i požadavek na přezkum zákonnosti správního uvážení soudem nebo jiným nezávislým orgánem. Současně poukazoval na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. března 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42.

Žalobce namítal, že požadavek splnění podmínky o nutnosti střežení takovýchto zbraní mimo technických a elektronických prostředků také trvale ozbrojenou ochranou jako je tomu u Armády České republiky a policie ČR, nemá oporu v zákoně a její uplatňování je v daném případě zneužitím správního uvážení.

Žalobce namítal porušení rovnosti před zákonem a svou diskriminaci, když se správní orgány neztotožnily s jeho námitkou spočívající v tvrzení o neúplném rozsahu správních úvah ve vztahu k hodnocení otázky veřejného pořádku a bezpečnosti, jejichž náplní neměly být pouze obecné úvahy o charakteru zbraně v podobě možnosti jejího užití, resp. zneužití a bezpečnostní situaci na okrese, v němž žalobce žije, ale úvahy o hodnocení této otázky ve vztahu k žalobci, jakožto individuálnímu subjektu, který o udělení výjimky žádá.

Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami dostatečným způsobem, a že odůvodnění nemá oporu v provedených důkazech.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na právní názor vyjádřený v rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 10. 2013, č. j. MV-102472-4/VS-2013. Současně konstatoval, že žalobce neuplatnil žádné nové, právně významné skutečnosti a námitky oproti těm, které byly uplatněny v rámci správního řízení o rozkladu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřil.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 4 písm. a) bod 1 zákona o zbraních zbraněmi kategorie A jsou zbraně vojenské, včetně odpalovacích zařízení, s výjimkou pušek, pistolí a revolverů, ověřených pro civilní použití, pokud podléhají ověřování podle zvláštního právního předpisu,

Podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních Policie České republiky může udělit výjimku držiteli zbrojního průkazu skupiny A nebo zbrojní licence skupiny A, F, G, H, I nebo J, který provádí

- a) sběratelskou nebo muzejní činnost,*
- b) přepravu, střežení mimořádně nebezpečných nebo cenných zásilek nebo střežení objektů mimořádné důležitosti, anebo objektů důležitých pro obranu státu,*
- c) výrobní nebo obdobnou činnost, při které ke zkoušení výrobků nutně potřebuje zbraň kategorie A,*
- d) výuku a výcvik ve střelbě ze zbraní kategorie A, nebo*
- e) filmovou nebo divadelní činnost; v takovém případě musí být zbraň nevratně upravena tak, aby při střelbě z ní mohly být použity pouze cvičné náboje a nábojky.*

Výjimku lze udělit, pokud to neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti, a lze ji časově omezit, pokud je udělena podle písmen b) až e).

V inkriminované věci je nesporné, že zbraň, která byla ve správním řízení předmětem rozhodování, tj. samopal, výrobce SSSR, ráže 7,62x25, výr. číslo MD4318, je zbraní ve smyslu § 4 písm. a) bod 1. zákona o zbraních kategorie A, a to zbraní vojenskou.

Předpokladem podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních pro vyhovění žádosti o udělení výjimky je kumulativní naplnění těchto zákonných kritérií:

- žadatel je držitelem zbrojního průkazu nebo zbrojní licence,
- žadatel provádí sběratelskou nebo muzejní činnost,
- udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti.

V inkriminované věci žalovaný správní orgán, ani správní orgán prvního stupně, neshledaly v případě žalobce naplnění zákonných předpokladů pro povolení výjimky pro její držení, resp. shledaly naplnění pouze první podmínky, tj. žalobce je držitelem zbrojního průkazu skupiny A.

Žalobce se v petitu žaloby domáhal zrušení rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 15. 1. 2013, č. j. PPR- 19965-3/ČJ-2012-990450US, jakož i rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 4. 7. 2012, č. j. KRPS-134197-41/ČJ-2011-0101IZ. Městský soud v Praze proto za předmět svého přezkumu mohl považovat pouze tato dvě rozhodnutí, k nimž se vztahovala včas podaná žaloba. Právní názor Ministerstva vnitra vyslovený v rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010, č. j. MV-106192-3/OBP-2010, proto ani nemohl být předmětem přezkumu, a ani se jím soud nemohl cítit vázán, neboť pro soud jsou závazné pouze právní předpisy, popř. ustálená judikatura nejvyšších soudních instancí.

Z napadených rozhodnutí je zřejmé, že oba správní orgány důvod zamítnutí žádosti o udělení výjimky postavily na nenaplnění zákonného kritéria "provádění sběratelské nebo muzejní činnosti", jakož i na nenaplnění zákonného kritéria "neodporovatelnosti veřejnému pořádku a bezpečnosti".

Městský soud v Praze při posouzení žalobních námitek musel především konstatovat, že žaloba trpí přílišnou obecností žalobních námitek. Ve správním soudnictví jsou soudy vázány přísnou zásadou dispoziční a projednávají opravný prostředek vázány pouze a jedinečně důvody, které žalobce uplatňuje, není možné za žalobce cokoliv domýšlet a dovozovat. Z těchto důvodů se soud mohl zabývat pouze tvrzeným překročením mezí správního uvážení či jeho zneužití.

Koneckonců podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. ledna 2006, č. j. 5 As 28/2005-53, i rozhodnutí, které bylo vydáno na základě volného správního uvážení (zde: rozhodnutí o neudělení státního občanství), podléhá přezkumu před správním soudem. Soud se však při přezkumu volného správního uvážení zabývá pouze tím, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze musel především konstatovat, že rozhodnutí žalovaného považuje za přezkoumatelné a srozumitelné. Z jeho odůvodnění je patrné, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno a odvolání zamítnuto, protože žalovaný nezjistil v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedostatky, když se ztotožnil s jeho závěrem, který doplnil konstatováním, že správní orgán prvního stupně ani Policejní prezidium nemůže za účastníka řízení dovozovat ze seznamu jím vlastněných zbraní a jeho vztahu ke zbraním důvod pro udělení výjimky.

Pokud jde o naplnění zákonného kritéria provádění sběratelské činnosti, nebylo shledáno ve správním řízení ani v prvním stupni, ani v odvolacím řízení.

Pokud žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně uvedl, že *‘zbraň má ze sběratelského hlediska technicko-historický význam. Do stejné sbírkové kategorie má účastník řízení ve vlastnictví zbraně, jejichž výčet uvádí.’*, a tedy uznal provádění sběratelské činnosti žalobcem, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Žalobce totiž vytrhnul tuto citaci z rozhodnutí a vyložil si ji ve svůj prospěch. Nicméně příslušná pasáž odůvodnění zní takto:

„Z doloženého seznamu zbraní, které má účastník řízení v současné době ve svém držení je zřejmé, že účastník řízení má snahu získat a držet zbraně všech kategorií, ovšem dle názoru správního orgánu bez zřejmého vyhraněného sběratelského či jiného důvodu. V držení má jak krátké tak dlouhé zbraně, zbraně pro sběratelské účely, zbraně pro sportovní účely, zbraně pro lovecké účely, zbraně pro osobní ochranu, zbraně používané armádou či policií, jednoranové, opakovači, samonabíjecí i samočinnou, vyrobené v časovém rozmezí více jak sto let různými výrobci, používané armádami různých států ve světových válkách i mimo ně, zbraně běžně dostupné držitelům zbrojního průkazu i nepodléhající registraci, které může získat každý občan způsobilý k právním úkonům a na druhé straně i tzv. unikáty. Pojem sběratelství není nikde jednoznačně definován. Obecně se dá říci, že sběratelství je koníček, který spočívá v získávání specifického druhu předmětů, založeném na specifickém zájmu sběratele vztahující se k nějaké konkrétní věci době nebo události a jejich uchovávání ve sbírce. Tyto sbírky bývají většinou kvalitně rozříděné, zkatalogizované a atraktivně vystavené a např. Ministerstvo kultury eviduje sbírky zbraní ve své centrální evidenci sbírek. Dle názoru správního orgánu doložený seznam zbraní v držení účastníka řízení nesvědčí o tom, že by chtěl vytvořit sbírku zbraní vztahující se k určité konkrétní časové druhové či místní souvislosti. Samotný fakt, že znehodnocená zbraň ztrácí sběratelskou hodnotu, není zákonný důvod pro to, aby byla účastníku řízení výjimka na zbraň kategorie „A” udělena. Účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 19. ledna 2012 mimo jiné uvádí, že s ohledem na znalost názoru správního orgánu o sběratelské činnosti účastníka řízení ve vztahu ke zbraní, k níž tento žádá o udělení výjimky a to ze shora specifikovaného rozhodnutí ve věci ze dne 14. prosince 2011, účastník řízení podrobněji odůvodňuje svůj sběratelský záměr, který by však správní orgán při znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení měl z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodit i sám. Zbraň pro níž účastník řízení žádá udělení výjimky lze ze sběratelského hlediska označit jako zbraň používanou za druhé světové války přímými účastníky válečného konfliktu. Zbraň má ze sběratelského hlediska technicko-historický význam. Do stejné sbírkové kategorie má účastník řízení ve vlastnictví zbraně, jejich výčet uvádí.”

Městský soud v Praze musel hodnocení správního orgánu prvního stupně i žalovaného přisvědčit. Z provedené citace nelze dovodit, že správní orgán prvního stupně sběratelskou činnost žalobce nezpochybnil. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce vlastní zbraně, které mají časovou souvislost s obdobím II světové války a s armádami, které se na tomto konfliktu podílely. Nicméně správní orgány neshledaly v seznamu držených zbraní a jejich příslušenství vyhraněný sběratelský záměr žalobce. Žádost o udělení výjimky k nabytí vlastnictví a držení zbraně kategorie „A” - samopal, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318 s odůvodněním, že tuto zbraň žalobce chce ke sběratelské činnosti, shledaly správní orgány jako účelovou. Samotná zbraň má totiž sběratelskou souvislost pouze s jednou již drženou zbraní žalobce. Takovému zdůvodnění nemohl soud nic vytknout.

Žalobce namítal, že žalovaný na str. 9 rozhodnutí citoval žalobce slovy: *„Pokud by vládl znalostmi o svých zbraních, mohl uvedené články napsat sám a prezentovat tak rozsah svého zájmu o jím vlastněné zbraně.”* K této námitce lze pouze uvést, že podle správního spisu

žalobce během řízení o udělení výjimky uváděl jako důkaz své sběratelské činnosti články, uveřejněné v časopise Střelecká revue, jejichž kopie zařadil do spisového materiálu. Tyto články se týkají zbraní, které jsou typově shodné s těmi, které má žalobce ve svém vlastnictví. Skutečnost, že správní orgány vyhodnotily tento důkaz spíše v neprospěch žalobce, nelze považovat za překročení mezí správního uvážení. Pokud žalobce vlastní zbraně, zároveň o sobě tvrdí, že provádí sběratelskou činnost a autorem odborného článku o těchto zbraních je někdo jiný, nelze to interpretovat jinak, než že jeho zájem o zbraně není sběratelský, ale spíše v rovině zájmové. Zvláště když ve správním řízení prezentoval žalobce uvedené články jako důkaz prokázání své sběratelské činnosti. Soud proto musel přisvědčit žalovanému, že na základě úvahy, která vyplynula z posouzení tohoto důkazu žalobce, nemohl dospět k názoru, že žalobce provádí sběratelskou činnost již ve vztahu k jím vlastněným a drženým zbraním. Z uvedených důvodů žalobce nesplnil zákonný předpoklad pro udělení výjimky, stanovený § 9 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, tj. provádění sběratelské nebo muzejní činnosti.

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgány při hodnocení podmínky spočívající v provádění sběratelské nebo muzejní činnosti vycházely z tvrzení, která žalobce ve správním řízení překládal.

Ve zdůvodnění žádosti o udělení výjimky k samopalu, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318, žalobce uvedl, že ho zajímá konstrukce a funkce zbraně a postup výroby, což se nedá na znehodnocené zbraní posoudit a porovnáním s moderními zbraněmi se dá sledovat pokrok v konstrukci a technologii výroby zbraní.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 28. 11. 2011 žalobce uvedl, že v současné době se nevyrábí modifikace samopalu, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318 upravená jako samonabíjecí nebo jednoranová a tudíž si lze pořídit předmětnou zbraň pouze ve znehodnoceném stavu, kdy jsou všechny pohyblivé části zavařeny, a tudíž tato zbraň ztrácí sběratelskou hodnotu.

Ve vyjádření, které žalobce dne 19. 01. 2012 doručil správnímu orgánu prvního stupně, uvedl: „*S ohledem na znalost názoru správního orgánu o sběratelské činnosti účastníka řízení ve vztahu ke zbraní, k níž tento žádá o udělení výjimky, a to shora specifikovaného rozhodnutí ve věci ze dne 14. 12. 2011(čj. KRPS-134197-21/ČJ-2011-0101 IZ), účastník řízení podrobněji odůvodňuje svůj sběratelský záměr, který by však správní orgán při znalosti charakteru zbraní ve vlastnictví účastníka řízení měl z podkladů pro vydání rozhodnutí dovodit sám.*”

Z citovaných vyjádření žalobce je zřejmé, že v průběhu řízení měnil důvody pro udělení výjimky a navíc ponechal na správní orgán prvního stupně, aby jeho sběratelskou činnost vymezil sám. V průběhu řízení měnil žalobce své priority v prokazování důvodnosti udělení výjimky.

Žalovaný potom otázku týkající se kritéria sběratelské činnosti uzavřel s tím, že splnění tohoto kritéria žalobce neprokázal. Žalobce neuvedl koneckonců ani v žalobě jakého stavu chce sbírkou dosáhnout, co chce sbírkou dokumentovat, popř. jaké další zbraně budou k doplnění sbírkového záměru zapotřebí. Žalobce neprokázal provádění sběratelské činnosti a žalovaný tento závěr ve svém rozhodnutí náležitě a logicky zdůvodnil. Skutečnost, že se žalobce subjektivně cítí být sběratelem zbraní, nemůže zakládat právní nárok na udělení

výjimky k předmětné zbraní. Žalovaný uzavřel potom s tím, že v řízení o žádosti o udělení výjimky je vždy posuzováno, zda z hlediska sběratelské činnosti je zbraň kategorie A ve střelby schopném stavu nezbytnou součástí sbírky a celkového sběratelského záměru účastníka řízení. Žalobce tedy nenaplnil předpoklady kritéria provádění sběratelské činnosti. Městský soud v Praze musel odmítnout žalobní námitku ohledně tohoto kritéria jako neodůvodněnou. Vzhledem k absenci definice „provádění sběratelské činnosti“ v zákonu o zbraních, je její posuzování vymezeno zněním § 9 odst. 1 zákona o zbraních. Žalobce nepřesvědčil svými tvrzeními, proč potřebuje do svého souboru zbraní zařadit zbraň kategorie A samopal, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318, ani jak tvoří s ostatními jeho zbraněmi určitý sbírkový stav, který má historickou, technologickou či jinou dokumentační hodnotu.

Období II. světové války zahrnuje stovky různých typů zbraní kategorie A, včetně zbraní hromadně účinných. Žalobce tedy sice měl právo vymežit svou sbírku nebo sběratelský záměr jakýmkoliv způsobem a jakémkoliv rozsahu, nicméně žalovaný byl oprávněn takto vymezenou činnost žalobce posoudit z hlediska důvodnosti udělení výjimky. Sběratelství může být provozováno jak v rozsahu pouhého zvýšeného zájmu o zbraň tak i na úrovni badatelské činnosti. Na straně žalobce tedy leželo důkazní břemeno, aby doložil ve své žádosti o udělení výjimky takovou úroveň své sběratelské činnosti, která vyváží veřejný zájem na zákazu nabývání vlastnictví a držení zbraní kategorie A. žalobce své důkazní břemeno neunesl.

Udělení výjimky podle § 9 odst. 2 zákona o zbraních je možné pouze na základě vymezení uvěřitelné sběratelské činnosti, a to za předpokládané spolupráce žalobce. Vzhledem k tomu, že v inkriminované věci žalobce nebyl schopen ani v průběhu celého správního řízení, a ani v žalobě uvěřitelné vymežit svou sběratelskou činnost, nemohlo dojít k udělení výjimky na zbraň kategorie „A“ - samopal, výrobce SSSR, vzor PPŠ 41, ráže 7,62x25, v. č. MD4318. Městský soud v Praze s tímto závěrem souhlasí, neboť se jedná o zbraň vojenskou.

Pokud jde o další zákonnou podmínku, tj. že udělení výjimky neodporuje veřejnému pořádku a bezpečnosti, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí:

„Správní orgán požádal o vyjádření k bezpečnostní situaci v daném teritoriu i Policii ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor Benešov (dále jen územní odbor), který má dle jeho názoru nejpřesnější a nejprůkaznější informace o bezpečnostní situaci v teritoriu územního odboru - území bývalého okresu Benešov. Územní odbor vycházel ze statistických výstupů nápadu trestných činů a přestupků za stejné období roku 2010 a roku 2011 a to za období od 1. 1. do 31. 10. daného roku. Z těchto výstupů je zřejmé, že nárůst v roce 2011 za sledovaná období je o 176 trestných činů na celkový počet 2136 trestných činů, přičemž počet násilných trestných činů byl 96 a o 4124 přestupků na celkový počet 14816 přestupků. Z uvedených přehledů je jednoznačné, že vývoj bezpečnostní situace teritoria nedovoluje, byť jen nepatrné, navýšení rizikových faktorů, které by mohly nastat. Správní orgán musí brát v úvahu fakt, že zbraně zakázané jsou vždy stráženy, mimo technických prostředků (trezorů atd.), elektronických prostředků (chráněný vstup se svodem na pult centralizované ochrany) také navíc nepřetržitou, tedy trvale přítomnou ozbrojenou ochranou, tak jak je tomu u Armády České republiky, Policie České republiky a dalších subjektů. Tato podmínka však u účastníka řízení není splněna. Na návrh účastníka řízení, aby si správní orgán sám ověřil způsob zabezpečení zbraní účastníka řízení, k tomuto správní orgán uvádí, že účastník řízení je povinen mít zbraň zabezpečeny dle § 58

odst. 4 zákona č. 119/2002 Sb. o zbraních a případnou kontrolu může vykonat orgán dohledu a dozoru Policie ČR v rámci kontroly uložení a zabezpečení zbraně kategorie A držené již účastníkem řízení."

Správní orgán v inkriminované věci vycházel ze skutečných ukazatelů trestné činnosti v lokalitě místa trvalého bydliště žalobce, proti jeho postupu potom nelze nic namítat. Takovýto postup nelze považovat za zneužití správního uvážení. Ze správního spisu lze zjistit, že žalobce byl seznámen s podklady, které byly pro vydání rozhodnutí ve věci použity a které byly na jeho podnět opatřeny podklady k posouzení odporovatelnosti udělení výjimky veřejnému pořádku a bezpečnosti.

Pokud správní orgán prvního stupně tedy konstatoval rozdíl, spočívající v existenci ozbrojené ochrany zbraní, uložených ve skladech ozbrojených sborů. Podle § 58 zákona o zbraních a nařízení vlády č. 338/2002 Sb., o technických požadavcích pro zabezpečení přechovávaných zbraní nebo střeliva a o podmínkách skladování, přechovávání a zacházení s černým loveckým prachem, bezdýmným prachem a zápalkami, ve znění pozdějších přestupků, které uložení zbraní upravují, se hodnotí počet přechovávaných zbraní a nikoliv jejich kategorie. Povinnost zabezpečit zbraně podle § 58 zákona o zbraních také správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí ve věci konstatoval. Rovněž toto konstatování nelze podle názoru soudu považovat za zneužití správního uvážení.

Pokud žalobce namítal odmítnutí jím navrhovaných důkazů, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou, neboť nemá oporu ve správním spisu. Podle správního spisu správní orgán prvního stupně opatřil podklady podle požadavků žalobce a jejich posouzení zdůvodnil v odůvodnění rozhodnutí ve věci. Ze spisového materiálu nelze prokázat, že by žalovaný žalobcem navrhované důkazy a tvrzení bagatelizoval na důkazy, k jejichž hodnocení posuzování není pod záminkou práva na určení rozsahu a způsobu správního uvážení povinen. Žalovaný postupoval v odvolacím řízení v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu, podle něhož je správní orgán oprávněn, *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.* Správní řád tedy dává správnímu orgánu určitou volnost v hodnocení důkazů a podkladů. Správní orgány v inkriminované věci hodnotily stav veřejného pořádku a bezpečnosti na svěřeném území a na základě podkladů, které opatřily v souladu se správním řádem a na základě požadavků žalobce. Ve vyhodnocení těchto podkladů soud neshledal žalobcem tvrzenou paušalizaci.

Městský soud v Praze uzavírá s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 17. února 1999, sp. zn. Pl. ÚS 16/98, podle něhož

I. K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutné stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody.

V posuzované věci se v kolizi ocitá základní právo plynoucí z čl. 10 odst. 1 Listiny (promítající se kromě jiného v ust. § 69 a § 70 tr. zák.) a základní právo na život (čl. 6 odst. 1,2 Listiny) případně další základní práva, jejichž omezení by bylo lze docílit použitím

střelných zbraní (čl. 11 odst. 1, čl. 12 odst. 1, čl. 13 a jistě i další). Při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva resp. svobody lze stanovit tyto podmínky, za jejich splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda:

První podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny). Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích - prvním je kritérium vhodnosti, tedy odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl - tj. ochranu jiného základního práva. V daném případě, pokud je namítáno, že za některých konkrétních okolností (v některých určitých případech) jeví se tyto podmínky přísné (stran získání střelných zbraní), jde pouze a výlučně o úvahu zákonodárce v určitém času a prostoru. Je na místě připomenout, že oblast střelných zbraní (jejich získání a držení) je takovým výsekem života společnosti, ve kterém lze akceptovat postup obezřetný, který je třeba pečlivě zvažovat. Stanovené podmínky je možné označit za přísnější, rozhodně však nejsou mimořádně tvrdé či dokonce extrémní. Uvedená ustanovení potom umožňují přiblížit či upevnit ochranu základních lidských práv, jak byla zmíněna.

Kritérium potřebnosti spočívá v porovnání legislativního prostředku, omezujícího základní právo resp. svobodu s jinými opatřeními, umožňujícího dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícího se základních práv a svobod. Ani zde nelze státu vyčítat, že by stanovením uvedených podmínek, vybočil z rámce, který je v dané oblasti přiměřený a nelze mít ani za to, že stanovením bezúhonnosti a tedy vymezení určité míry mravnosti přesahuje přiměřenou míru potřebnosti. Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V posuzovaném případě jedním z nich je právo na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a ochranu svého jména, druhým potom právo na život, případně další základní práva, jejichž omezení by bylo možné docílit užitím střelné zbraně (čl. 11, 12/13 a další). Součástí porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv je i zvažování využití právních institutů minimalizujících argumenty podložené zásah do jednoho z nich. V posuzovaném případě řada argumentů vypovídá ve prospěch zákonodárcem provedené úpravy, resp. podmínky jím stanovené nevybočují právě z rámce přiměřenosti, jak již řečeno. Argument empirický (prokazatelně rok od roku narůstající počet úmyslných trestných činů spáchaných legálně drženou střelnou zbraní), systémový (stále větší nárůst razantních a závažných trestných činů), hodnotový (důrazné útoky na život a majetek občanů). Případné úvahy o právu na sebeobranu je třeba v daných souvislostech odmítnout - právě i s poukazem na to, že oč obtížnější bude možnost střelnou zbraň získat a držet, o to větší budou právě možnosti sebeobrany. Sjednocujícím prvkem (u osob, kterých se týká prokázání bezúhonnosti (jak již bylo naznačeno), je právě skutečnost (§ 44 odst. 1 zákona o střelných zbraních), že se dopustily úmyslného trestného činu. Jistěže se takto projednávaná záležitost posunuje do roviny mravní či snad morálně etické. Z hledisek již vyložených tedy není rozhodující zvažovat (a to ani z hledisek ústavně-právních), o jaký druh trestné činnosti či o jaký konkrétní trestný čin šlo či jaká sankce byla v tom či onom případě vyslovena. Nelze tedy vyčítat zákonodárci, že vůči těmto osobám jeví nedůvěru, a to ovšem právě a jenom v souvislosti s tak závažným jevem jako je držení a vlastnictvím střelných zbraní. Není tak možné hovořit o hypertrofii obecnosti a potřebnosti diferenciaci, která by zajistila ústavní princip rovnosti. Napadené ustanovení zákona o střelných zbraních a střelivu je dostatečně konkrétní právě stanovením všech jednoznačně vymezených podmínek, za kterých lze střelnou zbraň získat a také ji držet. Z hlediska zmiňované bezúhonnosti je to právě ona doba (z hlediska zahlázení odsouzení) vymezená ustanovením § 44 odst. 1 písm. a) až d) cit. zákona. Tato doba je stanovena přesně a určitě a platí také za přesně stanovených podmínek pro všechny subjekty stejně. Základní vztah k zákonu o střelných zbraních se i v případech

podřazených pod písm. d) § 44 odst. 1 cit. zákona sjednocuje a dostává výraz právě v souvislosti s úmyslným spácháním trestného činu dotyčných subjektů s poukazem na výrazný a společensky významný jev, jako je držení střelné zbraně a důsledky z toho plynoucí.

I s odhlédnutím od toho, že vlastnit a držet střelnou zbraň není základním lidským právem (a to zajisté ani právem vlastnit ve smyslu čl. 11 Listiny), přece jenom je na místě uvést, že zájem na základních právech třetích osob a to takových jako právo na život, zdraví či ochranu majetku je evidentní a s právem na vlastnictví a držení zbraně nesouměřitelný.

Proto je na místě v oblasti možností získání střelné zbraně postupovat uvážlivě a pozorně. Ohledně úvahy o rozporu napadeného ustanovení zákona o střelných zbraních a střelivu s čl. 10 odst. 1 Listiny nutno odkázat na již vyslovené. Snad s dodatkem, že i při vyžadování opisu RT je samozřejmou povinností správních orgánů policie práva obsažená v čl. 10 odst. 1 Listiny respektovat a v plném rozsahu ctít.

II. Napadené ustanovení § 44 odst. 2 zákona o střelných zbraních lze potom považovat pouze za vysvětlující, upřesňující a odstraňující pochyby stran postupu při zjišťování bezúhonnosti z hlediska cit. zákona. Jde o zákonnou úpravu, která je speciální se speciálním vymezením pojmu bezúhonnosti z důvodů, které již byly zmíněny. Zde nutno uzavřít s tím, že vyjádření toho, že při posuzování bezúhonnosti osoby se nepřihlíží k zahazení odsouzení podle zvláštního zákona (rozuměno trestní zákon a trestní řád) není protiprávní tím méně protiústavní, ale pouze a jenom odstraňující případné pochybnosti především procesního charakteru.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Podle názoru soudu žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*, správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu; úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani jinak vadná, na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a *contrario*, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Jana Válková**